

Arrest

nr. 339 833 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt, samen met zijn broer, in april 2019 aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er wordt hem op 5 augustus 2019 door de Dienst Voogdij een voogd toegewezen, waarna een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt ingediend.

1.2. Op 8 april 2019 stelt de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie vast dat het door verzoeker voorgelegde paspoort vervalst is.

1.3. Op 4 november 2019 wordt beslist dat verzoeker in het bezit mag worden gesteld van een attest van immatriculatie voor 6 maanden in toepassing van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Een leeftijdsonderzoek op 27 november 2019 wijst uit dat verzoeker een geschatte leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waarna de Dienst Voogdij op 4 februari 2020 beslist dat de

plaatsing onder voogdij gelet op verzoekers meerderjarigheid van rechtswege komt te vervallen. Vervolgens wordt ook de bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige stopgezet.

1.5. Bij brief van 18 juli 2020 dient verzoeker een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2021 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard, omdat hierbij het vervalste paspoort werd voorgelegd. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 13 oktober 2022 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2021 verlengd tot en met 2 november 2022 gezien de opstart van een coachingtraject in het kader van ICAM-support. Op 10 november 2022 wordt dit bevel verder verlengd tot en met 7 december 2022.

1.7. Op 17 mei 2023 wordt het coachingtraject stopgezet, bij gebrek aan verblijfsopties in België en omdat verzoeker duidelijk aangaf niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer naar Ghana.

1.8. Bij brief van 22 mei 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2024 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij brief van 17 oktober 2024 dient verzoeker een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2025 verklaart de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk en beslist hij tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: [A., R.]
geboortedatum: [xx.xx.2005]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Ghana*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.10. Op 29 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Bij arrest van 6 juni 2025 met nr. 327 860 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormeld bevel. Op 16 juni 2025 worden vervolgens zowel dit bevel als het inreisverbod ingetrokken.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Voorafgaand aan de zitting maakt verzoeker een aanvullende nota over. In het annulatiecontentieux is de mogelijkheid tot het indienen van een "aanvullende nota" echter niet voorzien in de regelgeving. In deze aanvullende nota licht verzoeker bovendien enkel zijn actuele situatie toe, met name stelt hij dat hij op 6 juni 2025 werd vrijgelaten, dat hij nog steeds in België verblijft en dat hij intussen de nodige stappen heeft gezet om in dit land wettelijk te kunnen samenwonen met zijn Belgische vriendin. Op basis van deze gegevens kan hoogstens blijken dat verzoeker een belang behoudt bij huidig beroep, zonder dat deze verdere ontwikkelingen inzake zijn situatie op zich relevant zijn voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Deze dient immers te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen ervan. Met deze aanvullende nota wordt daarom geen rekening gehouden bij het verder onderzoek van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker ontwikkelt een enig middel dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL

Afgeleid uit de schending van

- *artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (Verder het EVRM);*
- *artikel 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (verder het Handvest);*
- *de materiele motiveringsplicht, en de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980;*
- *artikelen 7 en 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet) ;*
- *het zorgvuldigheidsprincipe als onderdeel van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat de administratie verplicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te nemen.*

1. Principes

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de wettelijke basis van de bestreden beslissing vormt, is een omzetting van artikel 6.1. van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder richtlijn 2008/115), dat stelt :

"Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115, dat stelt :

"Artikel 5

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de (gedeeltelijke) omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Indien na dit individueel onderzoek blijkt dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou zijn met de grondrechten van de vreemdeling, moet de Minister of zijn afgevaardigde zich onthouden van de afgifte van een bevel (Zie in die zin, per analogie RvS 19.02.2015, n° 230.251; RvS, 26 juni 2015, 231.762; RvS, 26.08.2010, n° 206.948; RvS, 17.12.2013, n° 225.855).

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, verplichten de overheid om alle administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken afdoende te motiveren.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vervatte verplichting tot uitdrukkelijke motivatie heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat een rechtsmiddel aan te wenden.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te hernemen die aan de basis liggen van de beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg of een onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering vormen immers geen afdoende motivering (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van Uw Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op wettelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden.

Zoals hoger werd uiteengezet, heeft verwerende partij de verplichting om, in het kader van het onderzoek dat voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU Handvest, de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten ter staving van zijn verdediging kenbaar te maken (RVV, n° 168.511 van 27 mei 2016).

De verwerende partij moet de verzoeker in de mogelijkheid stellen om zijn standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging afgeleid uit artikel 41 van het EU Handvest, volgens hetwelk eenieder het recht heeft te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (zie o.a. HvJ, 5.11.2014, zaak C-166/13; HvJ, 11.12.2014, C-249/13; HvJ, 10.09.2013, C-383/13) en het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem die dezelfde strekking heeft.

Dit recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure voordat een beslissing wordt genomen die zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Eveneens zorgt het recht om gehoord te worden ervoor dat de overheid rekening kan houden met alle relevante elementen.

Wanneer de overheid de intentie heeft om een verwijderingsbeslissing te nemen, moet de vreemdeling gehoord worden om zijn standpunt te laten gelden over een eventuele toepassing van artikel 5 van de richtlijn, omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (HvJ, 11.12.2014, C-249-13, §§ 47-51).

Een schending van het recht om te worden gehoord kan pas tot de nietigverklaring van een beslissing leiden wanneer de procedure zonder deze schending een andere afloop had kunnen hebben. Dit dient beoordeeld te worden aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden die eigen zijn aan de zaak.

2. Schending van het recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

De motivering van de bestreden beslissing is uiterst beperkt, en betreft louter de gezondheidstoestand van verzoeker alsook zijn familie- en gezinsleven. Nochtans is het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM ruimer, en beoogt dit artikel eveneens het recht op een privéleven.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele beoordeling gemaakt van de verenigbaarheid tussen een verwijderingsbeslissing en het recht op een privéleven in hoofde van verzoeker. Hoewel er een negatieve beslissing genomen werd ten opzichte van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door verzoeker werd ingediend, bevat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze beslissing, waardoor de motivering van de huidige bestreden beslissing geenszins kan volstaan.

Verzoeker merkt op dat hij de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis ten stelligste betwist en dat er tegen deze beslissing een afzonderlijk verzoekschrift wordt ingediend. De uiteenzettingen van dit verzoekschrift kunnen in huidig verzoekschrift hernomen worden, aangezien ook de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Vooreerst wenst verzoeker te herinneren aan de motivering van de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis:

[...]

Verwerende partij stelt, zowel in de 9bis-beslissing als in het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar Ghana geen schending inhoudt van zijn recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.”

Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Een feitelijke beoordeling van de kwestie van ‘privé- en familielevens’ dringt zich op.

In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde Uw Raad als volgt:

“Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96).”

Het begrip ‘privéleven’ is dus zeer breed en kan worden toegepast op verzoeker, die tijdens zijn verblijf in België relaties aanging met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwde, zoals ook blijkt uit de stukken die hij bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf heeft gevoegd. Er is dus wel degelijk sprake van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.

Wat betreft de "fair balance" die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

"In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. (...)

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62)."

De notie 'privéleven' die in dit artikel vervat zit betreft eveneens relaties die aangegaan werden op professioneel en commercieel vlak, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo oordeelde het Hof in een arrest van 7 augustus 1996, C./België:

« 25. (...) Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (...). »

Het EHRM stelt ook in een arrest van 5 september 2017, Barbulescu/Roemenië, dat het professionele leven de grootste kans biedt aan mensen om hun sociale leven uit te bouwen, in die zin dat ze een zeer groot deel van hun leven spenderen op het werk:

"71. The Court considers that the notion of "private life" may include professional activities (...). Restrictions on an individual's professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see Niemietz, cited above, § 29)."

Daar waar verweerder stelt dat er "bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden moeten aangetoond worden, naast affectieve banden" en zich hiervoor meent te baseren op de rechtspraak van het Hof, wijst verzoeker erop dat Uw Raad reeds eerder benadrukt heeft dat dit niet het geval is:

[...]

Wat betreft het feit dat verzoeker geen bewijs zou voorlegd hebben van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden aangezien "de verklaringen werden opgesteld in een professionele hoedanigheid" betwist verzoeker dit enerzijds, en wijst hij er anderzijds op dat opnieuw nergens uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat om te spreken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, de sociale banden niet zouden kunnen voorkomen uit scholing of hobby's.

Verzoeker betwist dat de banden die hij de laatste 6 jaren heeft opgebouwd zouden vallen onder "normale affectieve banden" en toonde aan dat de sociale banden die hij heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat het deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.

Hij verwijst hiervoor naar:

- *De schoolattesten betreffende zijn schoolparcours en integratie (stukken 9-12 en 16-18 aanvraag van 22 mei 2023) en getuigenis van zijn leerkracht Mijnheer [G.], gevoegd als stuk 9 huidige aanvraag, die bevestigt "vanuit zijn hart" dat verzoeker perfect de Vlaamse taal spreekt, goed omringd is door vrienden en medebewoners en op een geëngageerde manier zijn leven hier heeft uitgebouwd en leerkrachten [T. C.] en [J. B.] (stuk 14 huidige aanvraag) die attesteren over zijn inzet, plichtsbewustheid, discipline en toekomst in België ;*
- *De aangetoonde effectieve samenwoning met zijn oom [F. A.] sinds zijn aankomst in België (aangetoond met verschillende stukken uit het administratief dossier op p. 14 van zijn aanvraag)*
- *Het attest van de burgemeester van Leuven, Mijnheer RIDOUANI, die op basis van de verklaringen van de leerkrachten van verzoeker een gepersonaliseerd attest opgesteld heeft betreffende de integratie van verzoeker in Leuven; (stuk 8 aanvraag)*
- *De verschillende attesten, evaluatie's, verklaringen en spelersovereenkomsten betreffende zijn voetbalcarrière, zijn talent en inzet. Zoals beschreven door Mijnheer [W.] "Steeds op tijd, nooit was een opdracht teveel. Discipline en beleefdheid waren zijn waarde." (stukken 10-15 huidige aanvraag)*
- *De attesten rond de verdere opleidingen gevolgd in de sportwereld en cursus EHBO (stukken 17 - 18 huidige aanvraag)*

Verzoeker voegde bij een eerdere aanvraag van 22 mei 2023 een getuigenis van zijn Belgische vriendin. Het jong koppel ging intussen uiteen, maar dit neemt niet weg dat verzoeker ook aantoonde sociaal-amoureuze banden onderhouden te hebben.

Verwerende partij heeft de gevoegde getuigenverklaringen volledig buiten beschouwing gelaten, louter omwille van het feit dat deze relaties op professioneel vlak zouden aangegaan zijn. Dit doet er echter geenszins toe. Evenmin begrijpt verzoeker in welke zin verklaringen over zijn sportief parcours en dus zijn hobby voetbal, zouden vallen onder professionele relaties.

Bovendien werden de overige elementen van integratie niet op afdoende wijze onderzocht, aangezien deze buiten beschouwing werden gelaten omdat zij de gegrondheid van de zaak zouden betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan.

Verzoeker beschikt over hechte banden met de Belgische gemeenschap, zoals aangetoond werd in de aanvraag. Opnieuw dient herhaald te worden dat verzoeker reeds 6 jaar in België verblijft, hier zijn vormende jaren heeft doorgebracht op de schoolbanken, zijn hobby voetbal naar een hoog niveau heeft getild en hier is opgegroeid.

Dat er twijfels werden geuit m.bt. zijn leeftijd neemt niet weg dat verzoeker nog steeds zeer jong is, en zich dan ook de laatste 6 jaren op bijzondere wijze heeft aangepast aan het leven in België. De bijgebrachte stukken getuigen van een duurzame verankering in de Belgische maatschappij.

Verzoeker meent dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Ghana, en dat dergelijke terugkeer een schending zou uitmaken van zijn recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Minstens diende er een gedegen onderzoek gevoerd te worden naar de proportionaliteit van de inmenging met artikel 8 EVRM, *quod non in casu*.

Verwerende partij diende in de bestreden beslissing een gedegen belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM, en na te gaan of de bestreden beslissing een disproportionele inmenging zou vormen in het recht op een privéleven in hoofde van verzoeker. Van dergelijke belangenafweging is in de 9bis-beslissing onvoldoende sprake. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten amper gemotiveerd wordt, kan deze motivering evenmin volstaan en vormt de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij diende afdoende te motiveren waarom het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen schending zou vormen van artikel 8 EVRM, *quod non in casu*."

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 eerste 1, 1° van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de gemachtigde op dat de bestreden beslissing niet lukraak verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet maar wel degelijk preciseert dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat de verzoekende partij met deze grieven afleidt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2. De verzoekende partij wijst op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Naast een theoretische uitleg stelt hij, als hij gehoord had geweest, had kunnen duiden op zijn lang verblijf in België, zijn integratie en dat hij een duurzame relatie heeft. De verzoekende partij verwijt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt hiermee.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het verblijf van de verzoekende partij in België.

Zo moet het bevel om het grondgebied te verlaten samen gelezen te worden met de onontvankelijkheidsbeslissing van de 9bis aanvraag dat dezelfde dag is betekend aan verzoeker.

Immers werd op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing de aanvraag van de verzoekende partij die zich steunde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Beide beslissingen werden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij heeft overigens tegen de beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaarde beroep aangetekend bij de Raad, zaak gekend onder het rolnummer RvV 337.480. Deze beslissing houdt rekening met het verblijf van de verzoekende partij en zijn integratie/zijn privé-leven.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adres van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokkene persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geen andere concrete elementen aanvoert dan deze al kenbaar gemaakt tijdens zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met de thans aangehaalde elementen werd al rekening gehouden. De verzoekende partij verliest uit het oog dat de huidige bestreden beslissing samen gelezen kan worden met de beslissing van 26 maart 2025 die de aanvraag onontvankelijk verklaarde.

3. Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten voorbij is gegaan aan het bepaalde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo werd volgens hem geen rekening gehouden met zijn familiale situatie in België.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Bij het nemen van de bestreden beslissing is er rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ik citeer uit de bestreden beslissing het volgende:

[...]

In verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de schending van het gezins- en familieleven betreft, deelt verzoeker mee dat zijn duurzame relatie met mevrouw [V.] is beëindigd maar verwijst nog steeds naar haar getuigenverklaring.

van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond.

Waar verzoeker uit zijn lang en (voorgehouden) ononderbroken verblijf van 5 jaar en de elementen van integratie in België een buitengewone omstandigheid tracht te vormen, wordt herinnerd dat dergelijke stelling geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. In de bestreden beslissing wordt in dit verband uitdrukkelijk gemotiveerd.

Zo stelde dit rechtscollege reeds "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van Uw Raad kunnen we meedelen dat de arresten van Uw Raad geen precedentwerking hebben en ten tweede dat het niet om vergelijkbare zaken gaat.

Verzoeker bewijst geenszins de schending van artikel 8 EVRM.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen."

3.3. Het bestreden bevel is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarvan enkel toepassing kan worden gemaakt "[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Dit impliceert dat verweerder reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet onderzoeken of de opgelegde terugkeerverplichting in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, waaronder het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM (RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625).

Zoals verzoeker correct aangeeft, beriep hij zich in zijn aanvraag voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 oktober 2024 op een schending van artikel 8 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van deze aanvraag bij de voor zijn land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. In zijn huidige middel voert verzoeker aan dat verweerder zich zowel in de genomen beslissing inzake deze verblijfsaanvraag als in het hierop volgend genomen – en in de huidige procedure bestreden – bevel om het grondgebied te verlaten onterecht op het standpunt heeft gesteld dat zijn (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst niet in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

In zijn arrest van 20 januari 2026 met nr. 339 832 ging de Raad reeds over tot de nietigverklaring van de beslissing van 26 maart 2025 waarbij verzoekers aanvraag voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, gelet op het gegrond bevinden van het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM. Deze vaststelling tast ook de wettigheid aan van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nu hieruit redelijkerwijze volgt dat evenmin blijkt dat verweerder voorafgaand aan de afgifte van dit bevel is overgegaan tot een zorgvuldig en kennelijk redelijk onderzoek inzake de verenigbaarheid van dit bevel met artikel 8 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt zo ook dat het bestuur, voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, alle (relevante) omstandigheden van het geval in rekening dient te brengen, waaronder de buitengewone omstandigheden zoals ingeroepen in een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zeker wanneer deze raken aan een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577; RvS 3 december 2009, nr. 198.507).

Uit de handelwijze van verweerder blijkt ook dat hij bij zijn besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft het dus zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat, alsook met oog op de rechtszekerheid en het belang van een goede rechtsbedeling, is er aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS